

Artykuł 10 **Prawo do życia**

Państwa Strony potwierdzają, że każda istota ludzka ma przyrodzone prawo do życia i podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym skutecznego korzystania z tego prawa, na zasadzie równości z innymi osobami.

PRAWNE UZNANIE I OCHRONA PRAWA DO ŻYCIA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH, NA ZASADZIE RÓWNOŚCI Z INNYMI OSOBAMI

Prawo polskie chroni prawo do życia i przeżycia każdej osoby, nie czyni jakiegokolwiek rozróżnienia w tym zakresie między osobami pełnosprawnymi a niepełnosprawnymi.

Konstytucja RP stwierdza w artykule 38, że Rzeczpospolita Polska zapewnia każdemu człowiekowi prawną ochronę życia.

Ustawa Kodeks karny penalizuje następujące czyny:

- art. 148 - pozbawienie życia,
- art. 149 - pozbawienie dziecka przez matkę w okresie porodu pod wpływem jego przebiegu,
- art. 150 - pozbawienie życia na żądanie ofiary i pod wpływem współczucia dla niej
- art. 151 - namowa lub udzielenie pomocy prowadzące do targnięcia się innej osoby na własne życie,
- art. 152 - przerwanie ciąży za zgodą kobiety z naruszeniem przepisów ustawy, udzielenie pomocy kobiecie ciężarnej w przerwaniu ciąży z naruszeniem przepisów ustawy lub nakłanianie jej do tego,
- art. 153 - przerwanie ciąży stosując przemoc wobec kobiety ciężarnej lub przerwanie ciąży w inny sposób bez zgody kobiety albo doprowadzenie kobiety ciężarnej do przerwania ciąży przemocą, groźbą bezprawną lub podstępem,
- art. 155 - nieumyślne spowodowanie śmierci człowieka.

Ustawa o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży stanowi, że prawo do życia podlega ochronie, w tym również w fazie prenatalnej w granicach określonych w ustawie. Przerwanie ciąży może być dokonane wyłącznie przez lekarza, w przypadku gdy:

- ciąża stanowi zagrożenie dla życia lub zdrowia kobiety ciężarnej,
- badania prenatalne lub inne przesłanki medyczne wskazują na duże prawdopodobieństwo ciężkiego i nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu,
- zachodzi uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała w wyniku czynu zabronionego.

W razie gdy badania prenatalne lub inne przesłanki medyczne wskazują na duże prawdopodobieństwo ciężkiego i nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu przerwanie ciąży jest dopuszczalne do chwili osiągnięcia przez płód zdolności do samodzielnego życia poza organizmem kobiety ciężarnej, w przypadku zachodzi uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała w wyniku czynu zabronionego przerwanie ciąży jest możliwe jeżeli od jej początku nie upłynęło więcej niż 12 tygodni.

Do przerwania ciąży wymagana jest pisemna zgoda kobiety. W przypadku małoletniej lub kobiety ubezwłasnowolnionej całkowicie wymagana jest pisemna zgoda jej przedstawiciela ustawowego. W przypadku małoletniej powyżej 13 roku życia wymagana jest również jej pisemna zgoda. W przypadku małoletniej poniżej 13 roku życia wymagana jest zgoda sądu

opiekunczego, a małoletnia ma prawo do wyrażenia własnej opinii. W przypadku kobiety ubezwłasnowolnionej całkowicie wymagana jest także jej pisemna zgoda, chyba że na wyrażenie zgody nie pozwala stan jej zdrowia psychicznego. W razie braku zgody przedstawiciela ustawowego, do przerwania ciąży wymagana jest zgoda sądu opiekunczego.